

Arrest

nr. 236 764 van 11 juni 2020
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 13 juli 2016 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 15 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Op 19 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een besluit tot overdracht van verzoekster aan Duitsland, omdat deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.2. Een overdracht aan Duitsland op 26 oktober 2016 mislukt, omdat verzoekster ontsnapt uit het centrum of bij het transport. Op 29 november 2016 wordt de Duitse autoriteiten meegedeeld dat verzoekster is ondergedoken en de overdrachtstermijn wordt verlengd tot 18 maanden.

1.3. Op 1 maart 2018 wordt het verzoek om internationale bescherming alsnog voor verder onderzoek overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). De commissaris-generaal verklaart het verzoek op 27 september 2018 kennelijk ongegrond. Bij arrest van 10 april 2019 met nr. 219 647 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep. De gemachtigde van de bevoegde minister beslist op 14 mei 2019 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Bij brief van 28 juni 2019 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de bevoegde minister stelt op 17 december 2019 vast dat deze aanvraag onontvankelijk is. Eveneens op 17 december 2019 beslist hij tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekster op 8 januari 2020 ter kennis gebracht.

1.5. Op 11 februari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de bestreden beslissing. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Beringen Ham Tessenderlo op 11.02.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [M.]

voornaam: [E.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Albanië

+ minderjarige kinderen [M.E.] [°2007] en [M.D.] [°2011]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkens kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van

20/06/2014). Het feit dat betrokkene kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Betrokkene kinderen hebben de mogelijkheid zijn studies af te maken in het land van herkomst (RW, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien kregen betrokkene en haar echtgenoot reeds in april 2019 te horen dat hun asielaanvraag werd geweigerd. Niets weerhield hen ervan het grondgebied te verlaten. Evenwel bleven zij hun illegaal verblijf bestendigen. Indien hun kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene en haar echtgenoot om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen. Ook het feit dat de kinderen sinds 2016 in België verblijven en naar school gaan, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstoring effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd gevraagd waar haar partner [M.R.] (tevens in illegaal verblijf), op dit moment was. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene telefonisch contact had met haar man om te melden dat ze op het commissariaat zit met de kinderen. Betrokkene partner gaf echter te kennen dat hij zich niet zou aanbieden bij de politie.

Betrokkene haar partner kan zich nog aanbieden om samen met zijn gezin verwijderd te worden. Hij heeft steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene en de kinderen zonder haar partner door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene verklaart dat haar ouders, vier zussen en broer nog in Albanië wonen. In die zin vormt een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 8.01.2020 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden.

Betrokkene werd door de gemeente Beringen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar ter kennis werden gegeven op 18.05.2019 en op 8.01.2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar ter kennis werden gegeven op 18.05.2019 en op 8.01.2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende op 15.07.2016 een verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd door het CGVS geweigerd op 27.09.2018. Betrokkenes verzoek tot internationale bescherming werd definitief afgewezen door een negatieve beslissing van de RVV op 10.04.2019. Betrokkene ontving vervolgens op 18.05.2019 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft op 2.07.2019 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.12.2019. Deze beslissing is op 8.01.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 8.01.2020 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden.

Betrokkene werd door de gemeente Beringen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Op 11.10.2016 werd betrokkene opgesloten in de FITT-woning te Tubize. Op 17.10.2016 is zij ontsnapt uit de FITT-woning. Zij probeert om zich aan de Belgische autoriteiten te onttrekken.

Betrokkene verklaart dat ze in België is omdat ze problemen hadden in Albanië en ze hier veilig zijn. Ze verklaart niet terug te kunnen keren naar Albanië omdat ze er niet veilig zijn. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar asielaanvraag van 15.07.2016. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[..]”

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Volledig ten onrechte werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met vasthouding met het oog op verwijdering.

In casu dient het benadrukt te worden dat verzoekster al jarenlang verblijft in België, alsook dat haar kinderen hier in België school lopen.

Verzoekster maakt zich dan ook ernstige zorgen, omdat haar kinderen plots uit de klas kunnen geplukt worden en teruggestuurd worden naar Albanië.

Het recht op onderwijs houdt niet in dat verzoeksters kinderen uit de school kunnen geplukt worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing:

“Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast.”

Verzoekster benadrukt dat in artikel 28 IVRK geen uitzonderingen voorzien zijn.

Daarnaast wenst verzoekster te benadrukken dat verzoekster, twee weken geleden, beroep heeft ingediend bij Uw Raad tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering van artikel 9bis en bevel om het grondgebied te verlaten, betekend dd. 08.01.2020.

Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing heeft genomen tot weigering van het verzoekschrift conform artikel 9bis en bevel om het grondgebied te verlaten, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing niet kan vernietigen.

Oftewel: verzoekster dient nog steeds recht te hebben op een vol waardig beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster, een bevel heeft betekend om het grondgebied te verlaten, belet haar om het recht op beroep tegen deze beslissing op een volwaardige manier uit te oefenen, hetgeen uiteraard strijdig is met artikel 6 van het EVRM, dat bepaalt:

Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische

samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

(a) onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

(b) te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

(c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

(d) de getuigen à charge te ondervragen ofte doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

(e) zich kosteloos te doen bij staan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.

Hieruit blijkt dat indien er (hoger) beroep mogelijk is, dit moet voldoen aan de eisen van artikel 6 EVRM.

Eveneens kan hier verwezen worden naar het Belgisch Arbitragehof (momenteel Grondwettelijk Hof): "Wanneer de wetgever [...] in het rechtsmiddel van hoger beroep voorziet, moet hij daarbij een eerlijk verloop van de procedure waarborgen. Het recht op toegang tot de rechter, dat een onderdeel is van het recht op een eerlijk proces, kan worden onderworpen aan ontvankelijkheidsvoorwaarden, met name wat betreft het instellen van een rechtsmiddel. Die voorwaarden mogen echter niet ertoe leiden dat het recht op zodanige wijze wordt beperkt dat de kern ervan wordt aangetast. Dit zou het geval zijn wanneer de beperkingen geen wettig doel nastreven of indien er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel." (Arbitragehof nr. 2/2002 van 9 januari 2002)

Het dient benadrukt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken, door het nemen van de bestreden beslissing, geen enkele rekening houdt met het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf reeds op 08.01.2020 een gelijkaardige beslissing heeft genomen, namelijk weigering van het verzoekschrift conform artikel 9bis met bevel om het grondgebied te verlaten, waartegen verzoekster reeds een beroep heeft ingediend bij Uw Raad.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins uitlegt, waarom op zo een korte termijn een nieuwe beslissing diende genomen te worden, ondanks het lopend beroep bij Uw Raad.

Dat de motivering van de beslissing omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, door de Dienst Vreemdelingenzaken, minstens niet correct is gebeurd.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

3.2. Verzoekster beroept zich in eerste instantie op het recht van het kind op onderwijs zoals vervat in artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag. Zij wijst erop dat haar minderjarige kinderen school lopen in België. Zij betoogt dat het recht op onderwijs er zich tegen verzet dat haar kinderen uit school kunnen worden geplukt en worden teruggestuurd naar Albanië. Zij stelt dat in artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag geen uitzonderingen zijn voorzien.

Hiermee geeft verzoekster aan niet akkoord te gaan met de volgende motivering in de bestreden beslissing inzake het hoger belang van de minderjarige kinderen en hun school lopen in België:

“Betrokkens kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Betrokkene kinderen hebben de mogelijkheid zijn studies af te maken in het land van herkomst (RW, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien kregen betrokkene en haar echtgenoot reeds in april 2019 te horen dat hun asielaanvraag werd geweigerd. Niets weerhield hen ervan het grondgebied te verlaten. Evenwel bleven zij hun illegaal verblijf bestendigen. Indien hun kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene en haar echtgenoot om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen. Ook het feit dat de kinderen sinds 2016 in België verblijven en naar school gaan, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstoring effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.”

Verweerder aanvaardt dus geen miskening van het recht op onderwijs van de minderjarige kinderen van verzoekster, omdat niets erop wijst dat de kinderen in het land van herkomst hun scholing niet kunnen verderzetten. Verweerder stelt dat het recht op onderwijs er niet toe strekt een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren en dit recht ook niet zover strekt dat hieruit een algemene verplichting zou volgen voor een verdragsluitende staat om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen op zijn grondgebied steeds te respecteren. Met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM stelt verweerder nog dat beperkingen op het recht op onderwijs mogelijk zijn, zolang deze de kern van het recht op onderwijs niet aantasten. Hij is van mening dat dit niet het geval is, nu de kinderen hun studies kunnen verderzetten in het land van herkomst.

Daargelaten de vraag in welke mate artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag rechtstreekse werking heeft en waar verzoekster stelt dat dit verdragsartikel geen uitzonderingen voorziet, merkt de Raad allereerst op dat hij in de bestreden beslissing ook niet leest als zou verweerder van mening zijn dat voor verzoeksters minderjarige kinderen het recht op onderwijs niet zou gelden. Verweerder heeft enkel willen aangeven dat dit recht niet zover reikt dat, bijvoorbeeld, verzoekster het recht kan opeisen dat haar kinderen in België hun scholing mogen verderzetten, terwijl de scholing ook mogelijk is in het land van herkomst. Er blijkt niet dat dit standpunt strijdig is met artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag. Er blijkt ook niet dat deze verdragsbepaling het in alle gevallen verplicht maakt voor staten om kinderen steeds hun lopende schooljaar in een welbepaald land te laten afmaken. Verzoekster weerlegt met haar betoog de gedane vaststellingen niet, waaronder dat haar kinderen hun scholing kunnen verzetten in het land van herkomst. Zij brengt geen argumenten naar voor die dit kunnen tegenspreken. Verzoekster brengt met haar betoog geen concrete argumenten naar voor die kunnen aantonen dat het recht van haar kinderen op onderwijs wordt miskend indien zij met hun ouders moeten terugkeren naar Albanië. Het louter aangeven niet akkoord te gaan met de beoordeling van het bestuur volstaat niet om de voorziene motivering onderuit te halen. In de voorliggende omstandigheden toont verzoekster met haar uiteenzetting in geen geval een schending aan van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag.

3.3. Verzoekster wijst er vervolgens op dat zij tegen de afwijzing van haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, nog een beroep hangende heeft bij de Raad. Zij stelt recht te hebben op een volwaardig beroep bij de Raad en geeft aan dat de bestreden beslissing dit verhindert. Dit is volgens haar strijdig met artikel 6 van het EVRM. Zij citeert nog uit een uitspraak van het vroegere Arbitragehof.

In dit citaat wordt op algemene wijze ingegaan op het recht op een eerlijk proces en de toegang tot de rechter.

De Raad wijst erop dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

In zoverre zij voorhoudt dat de bestreden beslissing haar verhindert om te beschikken over een effectief rechtsmiddel tegen de afwijzing van haar verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die reeds gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, kan het verder reeds volstaan vast te stellen dat verzoekster intussen een uitspraak ten gronde heeft kunnen verkrijgen inzake deze andere procedure die zij aanhangig maakte bij de Raad, zonder dat de bestreden beslissing hiervoor een belemmering vormde. De Raad wijst op zijn arrest van 11 juni 2020 met nr. 236 763. Een voldoende belang bij dit betoog blijkt geenszins. Mocht verzoekster zich niet al na een dag hebben onttrokken aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing had zij ook steeds de mogelijkheid gehad om in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid voor de Raad haar grieven voor te leggen voorafgaand aan een eventuele verwijdering van het grondgebied. Deze beroepsprocedure kan worden beschouwd als een daadwerkelijk beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM (GwH 20 november 2019, nr. 186/2019).

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

De motieven in rechte en in feite die ertoe hebben geleid dat verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing wordt gelezen. Ook wordt uitvoerig gemotiveerd inzake het gezins- en familieleven en het hoger belang van de minderjarige kinderen, en vastgesteld dat verzoekster aangeeft geen medische problemen te hebben. Hiermee heeft verweerder toegelicht waarom een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM bij verwijdering naar Albanië volgens hem niet aan de orde is.

Verwijzend naar het beroep dat zij indiende bij de Raad tegen de beslissingen van 17 december 2019 tot het onontvankelijk verklaren van haar verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 8 januari 2020, stelt verzoekster dat niet wordt gemotiveerd waarom op zo korte termijn een nieuwe verwijderingsbeslissing diende te worden genomen. In de bestreden beslissing kan evenwel worden gelezen dat verzoekster heeft nagelaten gevolg te geven aan de haar eerder afgegeven verwijderingsmaatregelen en dat het duidelijk is dat zij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden. Verweerder stelt een risico op onderduiken vast. Deze voorziene motivering laat verzoekster wel degelijk toe te begrijpen waarom verweerder een nieuwe verwijderingsmaatregel nodig achtte, ditmaal evenwel zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met terugleiding naar de grens. De Raad merkt nog op dat nu het door verzoekster ingediende beroep tegen de beslissingen van 17 december 2019 niet opschortend werkte, niet blijkt dat hieromtrent enige specifieke motivering was vereist.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is hiermee bereikt.

Met haar uiteenzetting toont verzoeker een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aan.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster stelt dat geen rekening is gehouden met het gegeven dat op 17 december 2019 reeds een gelijkaardige beslissing is genomen en dat zij tegen de op deze datum genomen beslissingen tot het onontvankelijk verklaren van haar verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nog een beroep hangende heeft bij de Raad.

In de bestreden beslissing wordt evenwel uitdrukkelijk melding gemaakt van de beslissingen van 17 december 2019, zodat verzoekster niet kan voorhouden als zou hiermee op geen enkele wijze rekening zijn gehouden. Verder merkt de Raad op dat het tegen deze beslissingen ingestelde beroep niet opschortend werkte, waardoor niet blijkt dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit beroep stond het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op een onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Er blijkt niet dat enig dienstig en relevant gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.6. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS